

POSTANOWIENIE

Dnia 19 grudnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z powództwa I. K.
przeciwko [...] Zarządowi [...] w W.
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 grudnia 2013 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w W.
z dnia 18 kwietnia 2013 r., sygn. akt VII Pa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powódki na rzecz strony pozwanej 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 18 kwietnia 2013 r. Sąd Okręgowy w W. oddalił apelację powódki I. K. w sprawie przeciwko [...] Zarządowi [...] w W. o przywrócenie do pracy.

Powódka zaskarżyła powyższy wyrok w całości skargą kasacyjną. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powódka podniosła, że w sprawie występuje oczywista zasadność skargi. Zdaniem skarżącej skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ponieważ orzekając o przywróceniu powódki do pracy naruszono art. 45 § 1 k.p. przez jego niezastosowanie do zaistniałego w sprawie stanu faktycznego i stwierdzenie przez Sąd odwoławczy, że dokonane przez

pozwanego pracodawcę wypowiedzenie umowy o pracę było uzasadnione. W ocenie skarżącej skoro z zebranego w sprawie materiału dowodowego i ustalonych na jego podstawie faktów wynikało, że zakres obowiązków nałożony na powódkę przez pozwanego został znacznie rozszerzony w stosunku do poprzednio obowiązującego, co pociągnęło za sobą obiektywną niemożność jego wykonania w przewidzianym okresie czasu pracy, to nie można przyjąć, że powstałe z tej przyczyny zaległości w realizowaniu obowiązków służbowych mogą uchodzić za realną, uzasadnioną podstawę wypowiedzenia stosunku pracy. Za przyjęciem skargi do rozpoznania przemawiają również zdaniem skarżącej naruszenia przepisów postępowania w postępowaniu przed Sądem drugiej instancji. W ocenie skarżącej Sąd odwoławczy nie odniósł się merytorycznie do podnoszonej w apelacji okoliczności nałożenia na powódkę tak licznych i czasochłonnych zadań, że nie było możliwe ich wykonanie w ciągu ośmiu godzin pracy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał, że jako sąd kasacyjny nie jest sądem powszechnym zwykłej, trzeciej instancji, a skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia. Wniesiona w sprawie skarga nie wykazała znaczenia jej rozstrzygnięcia dla realizacji tej publicznoprawnej funkcji skargi kasacyjnej, względnie potrzeby ujednolicenia orzecznictwa sądów powszechnych i rozwoju jurysprudencji.

Oparcie skargi kasacyjnej na przesłance wynikającej z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., to jest oczywistej zasadności skargi, jest możliwe tylko wówczas, gdy już na pierwszy rzut oka podstawy wskazane w skardze zasługują na uwzględnienie, to jest, gdy zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami albo zostało wydane w wyniku oczywiście błędnej, widocznej bez głębszej analizy prawniczej wykładni lub

niewłaściwego zastosowania prawa. (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, Orzecznictwo Sądu Najwyższego Zbiór Urzędowy Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych 2004 nr 6, poz. 100). Nawet w przypadku uwzględnienia uzasadnienia podstaw skargi nie można uznać, że jest ona oczywiście uzasadniona w zaprezentowanym rozumieniu. Istotne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274).

Z uzasadnienia skargi kasacyjnej nie wynika oczywista zasadność w przedstawionym powyżej znaczeniu.

Sądy pracy na podstawie art. 45 § 1 k.p. sprawują kontrolę prawidłowości i zasadności wypowiedzeń umów o pracę zawartych na czas nieokreślony. Przyczyna wypowiedzenia umowy o pracę musi być konkretna i rzeczywista. Wypowiedzenie umowy o pracę uważa się za konkretne, a więc uzasadnione, gdy po przeprowadzeniu postępowania dowodowego Sąd stwierdzi, że wskazane przez pracodawcę fakty i okoliczności dotyczące zachowania pracownika w procesie świadczenia pracy wywarły wpływ na decyzję pracodawcy o rozwiązaniu umowy o pracę (wyrok Sądu Najwyższego z 14 maja 1999 r., I PKN 47/99, OSNP 2000 nr 14, poz. 548).

Zgodnie z ustaleniami zarówno Sądu pierwszej, jak i drugiej instancji powódka nie wywiązywała się z powierzonego jej zakresu obowiązków, czego przyczyną, w ich ocenie, była niewłaściwa organizacja pracy przez powódkę, która określonym mniej ważnym czynnościom nadawała zbyt wysoką rangę. Wbrew twierdzeniom autora skargi Sąd odwoławczy odniósł się do zarzutu, że zakres obowiązków powódki był zbyt duży, aby możliwe było wykonanie obowiązków w ramach 8-godzinnego dnia pracy (uzasadnienie Sądu drugiej instancji str. 17 – 18, k. 397 – 397v.).

Podnoszone przez skarżącą argumenty są polemiką z wyrokiem sądu i tych kwestii dotyczą jej wątpliwości oraz wskazywane zarzuty. Skarga kasacyjna służy kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji

trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 46/11, LEX nr 1124097).

Sąd Najwyższy nie widzi sprzeczności z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, ani oczywiście błędnej, widocznej na pierwszy rzut oka wykładni lub widocznego w taki sposób niewłaściwego zastosowania prawa. A tylko w takiej sytuacji wskazana przesłanka uzasadnia przyjęcie skargi.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy orzekł o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. i § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz.U. z 2013 r., poz. 490).